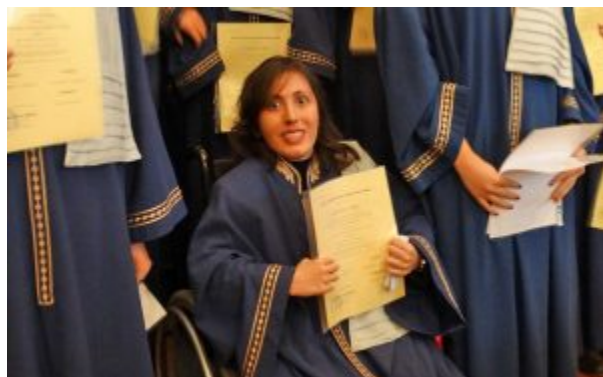

Εφημερίδα Καθημερινή, 27/02/2016 - Καθημερινή διαδρομή προς την επιτυχία

Της ΛΙΝΑΣ ΓΙΑΝΝΑΡΟΥ

Η αίθουσα στο κτίριο της Πρυτανείας ήταν γεμάτη, τα φλας άστραφταν συνεχώς, τα χαμόγελα περίσσευαν. Μετά κόπους χρόνων, οι φοιτητές του Ιστορικού-Αρχαιολογικού του ΕΚΠΑ φορούσαν επιτέλους την τήβεννο. Πριν ξεκινήσει την απονομή των πτυχίων, ο αντιπρύτανης σε ζεστή φωνή μίλησε στους αποφοίτους για τον σύνδεσμο ζωής που θα έχουν πάντα με το Πανεπιστήμιο τους, για τις μνήμες που θα τους ακολουθούν από αυτή την ημέρα. Υστερα ένα-ένα τα παιδιά σηκώνονταν για να παραλάβουν το πτυχίο τους, ξεσηκώνοντας χειροκροτήματα και επευφημίες από τους φίλους και τους συγγενείς του εξωστη. Η συγκίνηση όλων μεγάλη, αλλά σε λίγο θα ξεχείλιζε.

«Δανάη Μπασαντή» ακούστηκε το όνομα της επόμενης αποφοίτου. Μια κοπέλα σε αναπηρικό αμαξίδιο ξεκινά τη διαδρομή ως την έδρα. Όλοι σηκώθηκαν όρθιοι χειροκροτώντας με την καρδιά τους κι ας μην την γνώριζαν προσωπικά. Ο αντιπρύτανης έσκυψε, της έπιασε το χέρι να τη συγχαρεί και το κράτησε σφιγμένο επί ώρα. Ο πατέρας της λίγα μέτρα πιο πέρα είχε βουρκώσει για τα καλά.

Αυτά συνέβησαν τη Δευτέρα 11 Ιανουαρίου. Η τελετή σηματοδότησε το τέλος μιας δύσκολης διαδρομής για τη Δανάη και την οικογένειά της. Οι πιθανότητες να κατορθώσει να ολοκληρώσει έγκαιρα και με επιτυχία τις σπουδές της δεν ήταν με το μέρος της. Λόγω της δουλειάς του πατέρα της, η Δανάη ζει στη Ραφήνα. Η παρακολούθηση των μαθημάτων στο Ζωγράφου σήμαινε ότι κάποιος έπρεπε να τη μεταφέρει εκεί κάθε πρωί, να περιμένει όσες ώρες χρειαστεί και να τη γυρίζει πίσω. Επί της ουσίας, σήμαινε ότι έπρεπε κάποιος να μην εργάζεται. Όμως, η Μονάδα Προσβασιμότητας του ΕΚΠΑ, με πρωταγωνιστή τον καθηγητή του Τμήματος Πληροφορικής και Τηλεπικοινωνιών, κ. Γιώργο Κουρουπέτρογλου, βρίσκονται εκεί για να δίνουν λύσεις σε τέτοια αδιέξοδα.

«Το πρώτο πράγμα που έκανα αφού κατέθεσα τα χαρτιά μου και γράφτηκα στη σχολή ήταν να επικοινωνήσω με τη Μονάδα» λέει η Δανάη στην «Κ». «Ήταν πολύ θετικοί, μου είπαν ότι θα με βοηθήσουν όπως μπορούν». Η Μονάδα διαθέτει ειδικά βανάκια τα οποία μεταφέρουν τα παιδιά με αναπηρίες καθημερινά στη σχολή. Η Ραφήνα φυσικά δεν εξυπηρετούνταν έως τότε, αλλά βρέθηκε η λύση η Δανάη να μεταβαίνει ως το Πικέρμι και από εκεί να την παραλαμβάνει το αυτοκίνητο. «Τα βανάκια είναι το αποτέλεσμα προσωπικού αγώνα του κ. Κουρουπέτρογλου» σημειώνει ο πατέρας της κοπέλας κ. Διαμαντής Μπασαντής, «Κατάφερε και τα πήρε δωρεάν από τη Volkswagen, είδε κι έπαθε να τα χρηματοδοτήσει γιατί χρειάζονταν περαιτέρω μετατροπές, αλλά και να προσληφθεί προσωπικό, δηλαδή οδηγό που τρέχουν καθημερινά πάνω – κάτω για να εξυπηρετούν τα παιδιά μας,

Η Μονάδα Προσβασιμότητας του ΕΚΠΑ είναι ούτως ή άλλως αποτέλεσμα των προσπαθειών του κ. Κουρουπέτρογλου. Από το '98 είχε ξεκινήσει την αποστολή υπομνημάτων στην ηγεσία του πανεπιστημίου για τη δημιουργία μονάδας που θα υποστήριζε όλους τους φοιτητές με αναπηρίες με συντονισμένο τρόπο. Έλεγε και ξανάλεγε στη διοίκηση ότι από τους 50.000 προπτυχιακούς φοιτητές, πάνω από 1.000 σύμφωνα με διεθνείς έρευνες έχουν σοβαρές αναπηρίες, απώλεια όρασης πάνω από 70%, τύφλωση, κώφωση, κινητικά προβλήματα. Οφείλουμε να τους εξασφαλίζουμε στην πράξη Ισότιμη πρόσβαση στις ακαδημαϊκές σπουδές, από την πρόσβαση στο εκπαιδευτικό υλικό για τα παιδιά με προβλήματα όρασης μέχρι στην πρόσβαση στις κτιριακές εγκαταστάσεις για τους φοιτητές που κινούνται με αμαξίδιο. Κατόπιν των πιέσεών του, το 2006 η Σύγκλητος αποφάσισε την ίδρυση μονάδας προσβασιμότητας που έκτοτε έχει υποστηρίξει εκατοντάδες φοιτητές με αναπηρίες. Ανάμεσα στα πιο θαυμαστά τους επιτεύγματα, εκτός από την κατασκευή μπαρών στο πανεπιστήμιο ώστε να μπορούν να έχουν πρόσβαση τα άτομα με κινητικά προβλήματα, είναι και η μετατροπή των βιβλίων της σχολής σε γλώσσα μπράιγ για τα άτομα με προβλήματα όρασης.

Στην περίπτωση της Δανάης, εκτός από τη μετακίνηση από και προς το πανεπιστήμιο, καθ' όλη τη διάρκεια των τεσσάρων χρόνων των σπουδών της εθελοντές τη βοηθούσαν στη μετακίνηση από τη μία αίθουσα στην άλλη, «Κάποια στιγμή περάσαμε δύσκολα θυμάται η ίδια. «Το '13 με τις μεγάλες απεργίες στα πανεπιστήμια είχαμε φοβηθεί ότι θα έκλεινε η μονάδα. Κάποιοι υπάλληλοι έφυγαν με διαθεσιμότητα, καμιά φορά δεν είχαμε καν βενζίνη για τα αυτοκίνητα, Έχει συμβεί να μου πουν, συγγνώμη αλλά δεν έχουμε λίτρα να έρθουμε να σε πάρουμε. Τουλάχιστον με πηγαίνανε. Θυμάμαι πάντως ότι κάποιοι από τους εργαζόμενους στη Μονάδα δεν μπορούσαν να απεργήσουν γιατί ήθελαν να μας εξυπηρετήσουν. Εάν απεργούσαν θα σήμαινε ότι δεν θα μπορούσαμε να πάμε στη σχολή». Είναι πολλά που πρέπει να γίνουν ακόμα. Η Φιλοσοφική για παράδειγμα έχει ανελκυστήρες για τα αμαξίδια, αλλά άλλες σχολές όχι. Πολλά αναβατόρια είναι ανενεργά λόγω έλλειψης συντήρησης. Όπως λέει όμως η Δανάη, «αν

υπάρχει καλή θέληση και πραγματικά είσαι αποφασισμένος να αγαπάς τη ζωή, προσπαθείς γι' αυτή».